

KIŠNI PSI

Sa prozora pored koga sedi, Đango može da vidi to mesto u pustinji, grad opružen po crnilu jalove zemlje, hiljadu svetla u noći nad kojima se poput đavoljeg nakovnja nadnosi olujno nebo. Taj grad je nekada imao lice, Đango je siguran u to, ali njegovi obrisi nestali su u spletu sirovog metala, titrajima elektronskih impulsa, bljesku neona, vijuganju slepih koloseka i ulica koje mirišu na kisele kiše i protraćeno vreme... Ostao je samo taj haos, skaredni ožiljak urezan u kožu davno ubijene zemlje, slika koja poriče bilo kakav smisao, skica za portret gospodina Armagedona.

Ove večeri je Đango mogao da vidi rodno mesto iz drugačije perspektive, jer bio je visoko, na pedeset i sedmom spratu zgrade kojoj je neko nekad nadenuo pompežno ime *Sky Dagger* i sa koga je iza tri sloja neprobojnog stakla pucala panorama na glavni grad Demokratske republike Srbije, njegove kule i tornjeve, koproracijske zgrade i sirotinjske kvartove, vrhove bogomolja sa načičkanim krstovima, Davidovim zvezdama, polumesecima i reklamama za votku i kinesku hranu... Grad nije izgledao kao da spava, više je podsećao na nekog ko je dobro urađen, pa tako stondiran vegetira dovoljan sam sebi, nikom potreban u svom snu drugačijem od svih snova.

U jednu od luksuznijih kancelarija koja se nalazila u tom neboderu gde je takođe smeštena i predsednička rezidencija, Vlada, nekoliko ministarstava i stranih ambasada dovela su ga dva pripadnika Službe. Oba ta bicmana, obučena u duge kožne mantile tipične za njihov soj, stajali su sada blizu njega, kao u stavu mirno, jedan levo a jedan desno, poput lovačkih kerova.

"Gospodine Andriću...", začuo se nazalni glas iz nevidljivih zvučnika. "Dobrodošli!"

"Gospodin Andrić...", cinično se naceri Đango. "Poslednji čovek koji me je tako oslovljavao bio je moj profesor latinskog."

Vrata kancelarije otvoriše se bez zvuka i trojica ljudi udoše u prostoriju. Društvo je izgledalo čudno: visoki oficir specijalnih jedinica Alijanse, uglađeni lik u skupom odelu i, što je Đanga najviše iznenadilo, mladi čovek u crnoj monaškoj odori. Oficira je odmah prepoznao, bio je to njegov stari prijatelj Sergej Mojsilović, nekadašnji komandir 63. padobranskog bataljona a sadašnji zamenik ministra vojnog.

"Kako si Đango?", upita ga Sergej pružajući mu ruku.

"Video sam i bolje dane... hm... noći.", reče ovaj rukujući se sa njim.

Trojica ljudi zauzeše mesto za stolom preko puta njega.

"Biću kratak, gospodine Andriću.", započe čovek u odelu otvarajući folder učitani u površinu stola. "Ovde ste da nam pomognete."

"A kome to?"

"Vašoj vladi i državi, Andriću."

"Aha, znači predsednik će mi opet dati izuzetnu priliku da popijem metak za dobrobit Srbije. Divno."

"Znamo vaše motive i vaš način rada. Za ovo ćete biti plaćeni. Dobro."

"Oho... e, pa to je već nešto drugo. O čemu se radi?"

"General Klikovac, zamenik predsednika republike, ima kćer. Dvanaest godina."

"Zaista? Baš čudno. Zar ne mislite da je bilo pametnije da se ljudima poput njega uskrati mogućnost za razmnožavanje?"

Čovek u odelu pogleda u pukovnika Mojsilovića i upita ga:

"Šta ovom čoveku daje pravo da bude ovako drzak?"

"Recimo to da sam spasio guzicu gospodinu ministru vojnom...", odgovori Đango umesto njega. "

"Ali zameriću vam *ja*", reče čovek u odelu.

"Znaš šta, namazani...", procedi Đango kroz zube i naže se malo preko stola. "Zabole me kurac i za tebe i za tvoje mišljenje."

"Polako, ljudi...", oglasi se tada pukovnik. "Nismo došli ovde da se prepiremo. Đango, 'oladi. Hoćeš li ovaj posao? Dobra lova je u pitanju."

"Hoću."

"Onda prestani da sereš i saslušaj šta čovek ima da ti kaže."

Pomalo oklevajući, vidno iznerviran, čovek u odelu nastavi svoje izlaganje.

"Dete o kome govorimo... Pati od veoma retke bolesti... Potrebno je presađivanje organa ali ona ima veoma retku krvnu grupu tako da je pronalaženje adekvatnog donora maltene nemoguće. Ne bih da ulazim u detalje... Ali situacija se poslednjih meseci zakomplikovala. Probali smo sve. Naši i inostrani lekari su iscrpeli sve mogućnosti kojima raspolaže savremena medicina, jednostavno, ništa nije pomoglo."

"Pa šta onda hoćete od mene?", upita Đango. "Da vam ulovim nekog izgnanika kako bi mu povadili jetru i bubrege?"

"Ne.", odgovori čovek u odelu, sada već na ivici živaca. "U vašem dosijeu stoji da ste proveli četiri godine u Grčkoj, u Solunu, poznajete grad u prste, kao i tamošnje... hm... poslovne ljude. Govorite grčki i posedujete određene... veštine... koje su nam potrebne."

"Potrebne za šta?"

Čovek u odelu pokaza na monaha koji je sedeo do njega.

"Ovo ja Otac Tadej iz manastira Svetog Nikolaja Žičkog."

Đango ga osmotri. Ovaj uzvratil blagim naklonom.

"Bićete njegov pratilac. Desantnim helikopterom Alijanse prebacićemo vas u Solun gde ćete se susreti sa prijateljem naše Vlade i preuzeti paket."

"Kakav paket?"

Čovek u odelu se opet obrati pukovniku Mojsiloviću.

"Pobogu, pukovniče, zar moramo da ga uputimo baš u sve detalje misije? Bezbednosna procedura ne dozvoljava da..."

"Rekao sam vam da neće pristati ako ne zna o čemu se tačno radi."

"Dobro. Dakle... Paket je u stvari manuskript iz doba ranog hrišćanstva. Manuskript za čijeg autora se smatra Sveti Dimitrije, zaštitnik grada Soluna."

"Manuskript?", začudi se Đango. "To su gluposti. Sveti Dimitrije je bio vojnik, nije pisao knjige."

"Otkud vi to znate?", upita ga monah.

"Diplomirao je slikarstvo sa ikonopisanjem na likovnoj akademiji u Sremskim Karlovcima.", odgovori mu pukovnik Mojsilović.

"On?!?"

"Nedavno smo dobili vest da je manuskript pronađen prilikom preseljanja Kripte Svetog Dimitrija na bezbedniju lokaciju.", nastavi čovek u odelu ne obraćajući pažnju na šokiranog monaha.

"Mislite posle Dana Velike Vode?", upita Đango.

"Tako je. U haosu koji je nakratko nastao u Grčkoj prilikom nedavnih demonstracija i štrajkova, manuskript je navodno izgubljen. Pojavio se na crnoj berzi antikviteta nedavno. Otac Tadej je stručnjak za tu oblast i on može prepoznati eventualni falsifikat, zato njega šaljemo da otkupi manuskript. Vi idete sa njim kao telohranitelj."

"Kakve to veze ima sa generalom Klikovcem i njegovom bolesnom kćerkom?"

"Prema predanju...", oglasi se otac Tadej ponovo, ovoga puta sa dozom sakralnog u glasu, kao da izgovara molitvu. "Taj manuskript ima isceliteljsku moć."

"Čekajte, čekajte... Vi hoćete da mi kažete da general Klikovac... *onaj* general Klikovac... misli da će uz pomoć hrišćanskog manuskripta izlečiti kćer?"

"Nemojte tako...", prekori ga monah. "General je poslednjih godina pronašao smirenje u veri. Ja lično sam njegov duhovnik."

"O, je li? Baš me zanima gde je bila ta Klikovčeva vera kad nam je naredio da pobijemo sve zarobljenike posle one tarapane u Tirani?"

"Đango...", reče pukovnik Mojsilović, "Obojica znamo da se to zvanično nikad nije dogodilo."

"Ma, da... izvini... i ja lupetam svašta. Oni siroti Amerikanci su svi izvršili kolektivno samoubistvo. Pedesetorica njih su pucali sebi u glavu istog momenta. Pitam se šta navodi čoveka da učini tako nešto? Presvetli oče, imate li vi neko objašnjenje za to? Mislim... onako sa stanovišta pravoslavne psihologije?"

"Prihvatate li posao ili ne?", upita čovek u odelu.

Đango slegnu ramenima.

"Naravno."

Nebeski bodež bio je zariven u nebo čije su meso bili gusti sivi oblaci i iz kojeg je krvarila zelenkasta kisela kiša. Baš poput krvi, i ona je imala bakren ukus, pomešan sa finom aromom radiokativnosti. Negde iza brda džinovska oluja stupala je zemljom, njeni glasnici bile su oštre, blještave munje praćene gromovima čiji glas je tresao nebo i zemlju. Đango nije mogao da čuje taj pomamni vrisak srditih nebesa jer ga je zaglušivala buka elise helikoptera u kome su bili on i otac Tadej. Samo je ćutke zurio u prizor pod sobom, pitajući se šta se to desilo sa svetom i vremenom. Druga prestonica pod njim bila je ovapoločenje ludila u kome se udavila civilizacija i sve njene tekovine.

Prošlo je skoro petnaest godina od kad je titula glavnog grada Srbije prenesena sa Beograda na Niš. I ništa se nije promenilo, sem što je Radnički ušao u prvu ligu. Grad je bio podeljen na dva dela, a zelena milja koja ga je rasekla na pola bila je Nišava. Baš kao u starom Rimu, život je ostao sa desne strane reke, gde se danas pružao metalno-sivi megalopolis obasjan neonom. Sve ostalo bilo je na levoj strani. Strani koji su stari Rimljani namenili zagrobnom životu. U gornjem delu bile su državne zgrade, poslovni kvart, kineska, ruska i jevrejska četvrt, sirotinjska predgrađa i veteranski stambeni blokovi... *Nebeski bodež* bio je centar te ljudske košnice, ogromni nož zariven u noćno nebo. Donji deo je bio polupoplavljen i u njemu su carevali mafija, crnoberzijanci, narko-dileri i poneko normalan.

Prestao je da gleda u tu grobnicu ljudskih nadanja koja se lagano gubila u daljini dok je helikopter odmicao prema jugoistoku.

Ispred njega, na podu letelice bili su pedantno raspoređani oružje i oprema: dve Berete, jedan Dezert Igl, okviri sa rezervnom municijom, okviri sa pancirnim i rasprskavajućim mecima, dva kevlaraska prsluka i pojas sa noževima za bacanje. Izvukao je jedan od njih i podigao ga u visinu očiju, fiskirao je pogledom oštrinu čeličnog sečiva.

"Pobogu, čoveče, šta će vam sve to?", zapanjeno je zurio monah u njega.

"Noževi su za blisku borbu efikasniji od pištolja... Kevlar je tu radi zaštite. Nećemo da vaše posvećeno dupe prerano zablista pred kapijom Svetog Petra, zar ne?"

"Neću obući taj prsluk... I nemojte da bogohulite."

"Ovaj kevlar vam može zatrebati oče. Sem ako vas dobri Gospod nije učinio neprobojnim na metke."

"Znate li od čega prave ove prsluke?", monah je uzdahnuo nezainteresovano ali Đango nastavi, "Od mleka. Tačnije, niti od kojih se kroje dobijaju se od mleka krava kojima je ubačen DNK pauka."

"I vi to smatrate zanimljivim?"

"Ne. Samo prigodnom ilustracijom pakla u kome živimo."

"Verujete da pakao postoji?"

"O, da...", naceri se Đango dok je proveravao okvire za berete. "Sigurno postoji."

"A da li verujete u Boga, gospodine Andriću?", upita monah.

"Ne budite smešni, oče...", reče Đango i gurnu okvir u dršku pištolja.

Zatim pogleda u nalepnicu pored pokretnih vrata letilice na kojoj se stilizovani srpski grb prelivao u logo vladajuće partije i ravnodušno promrlja:

"Šta će ljudima Bog kad imaju predsednika republike?"

Pista u vojnoj bazi Alijanse prigodnog naziva "Ahilej" bila je mokra od kiše ali pilot desantnog helikoptera nije imao problema da džinovskog insekta spusti bezbedno. Kada su izašli iz letilice, stotinak metara niže, na parking u ih je dočekaao krupni čovek u maskirnoj uniformi sa činom majora. Imao je dve zastave prišivene za desni rukav bluze, srpsku i grčku. Mirisao je na jeftin afteršejv i vojničku rutinu.

"Poručnik Andrić, pretpostavljam?", upita oficir.

"He... poručnik Andrić... tako me je poslednji put zvao vojni sudija kada su me rebnuli šest meseci zbog pijančenja i i barske tuče."

"Pukovnik Mojsilović nam je naložio da vam stavimo na raspolaganje jedno od naših vozila."

Đango pređe pogledom preko impozantnog voznog parka kojim je Alijansa raspolagala u "Ahileju" i pokaza prstom na vozilo koje je bilo na kraju reda, čak kod odbrambene ograde.

"Hoću onaj hamvi."

"Ali...", zbunjeno će oficir. "On radi na... *staromodni* pogon. Nema Teslin motor."

"Da. Baš zato ga i hoću. Hamvi koji ide na staro, dobro fosilno gorivo. Teslini motori i uopšte sva ta elektronska sranja su jebeno nepouzdana. Veruj mi, majore, naučio sam to dobro u ratu."

"Kako vi hoćete. Ali, molim vas, probajte da ga vratite u jednom komadu. To nam je jedini koji imamo. Praktično relikvija."

"Ne brinite, gospodine majore. Dobićete nazad svoju bebicu. Šta je bilo sa onom drugom stvari koju vam je naložio pukovnik Mojsilović?"

"Druga stvar? Ah, da...", major pozva vojnika koji predade Đangu nešto zamotano u krep-papir.

"Zbog bezbednosnih protokola nisam sa ovim mogao u helikopter, kapirate?"

"Ne.", reče oficir suvo.

"Nema veze.", Đango se okrenu ka monahu koji je sve vreme ćutke stajao iza. "Gospodine oče, hoćemo li?"

Polu sata kasnije, blindirani hamvi klizio je pustom autostradom prema Solunu, levo i desno, kroz matirano neprobojno staklo nazirala se helenska pustinja, mrtvi pejzaži sagoreni radijacijom i kiselim kišama. Negde ispred bio je Solun, nekada lepo, uređeno turističko mesto, danas veoma bitna vojna luka Alijanse i crnobezirijanski centar poznat po svojim kladionicama, kockarnicama i toples-barovima. Druga stvar po kojoj je Solun bio poznat bili su fudbalski klubovi Paok i Žalgiris koji su dominirali istočnoevropskom ligom. Negde iza, oluja je dolazila iz pravca Srbije i Bugarske, kao uhoda koji im prati trag.

Đango posegnu za papirnatom kesom koju mu je dao vojnik i iz nje izvuče flašu žestine.

"Šta je to?", zapanjeno upita monah. "Džek Denijels?"

"Šta da se radi, oče...", slegnu Đango ramenima i otpi dobar gutljaj. "Nije svako toliko bogat da sebi priušti finu, domaću, organsku prepečenicu."

Ponudio je monahu flašu ali je on odbi sa gađenjem.

"Ne bi trebalo da pijete dok vozite."

Đango opet slegnu ramenima i potegnu dobro iz flaše. Hamvi zavrnu na krivini i pred njima se ukaza pogled na Egejsko more koje je u daljini izgledalo kao bara razlivene, crne tinte, ispred njega, ležao je grad koji se, gledan sa te daljine, nije mnogo razlikovao od Niša. Mnoštvo svetlećih tačkica u mraku, pulsirajuća mreža ulica i bulevara, titraji života negde u njima... ista zver, samo drugačije čudi.

"Solun.", promrmlja Đango i dodade gas. "Tamo sam se četiri godine usavršavao."

"U ikonopisanju?", upita monah sa zanimanjem.

"Ne.", reče ovaj suvo. "U reketiranju."